

[Alfred Jensen.]

at man i lovforslaget opretholder 65 års aldersgrænsen. Hvis der er nogen mening i talen om, at forbruget skal begrænses, hvorfor skal det så ikke gælde for personer med store indkomster, som er fyldt 65 år? Det mangler man en forklaring på. Almindelige arbejdere kan ikke forstå, at f. eks. en mand som A. P. Møller kan blive fri for bunden opsparing, når alle de mennesker, der arbejder for ham, skal betale til den. De forstår det ikke, eftersom A. P. Møller langt bedre er i stand til at svare til en sådan bunden opsparing og langt bedre kan begrænse sit forbrug, end fyrbøderen og matrosen er i stand til. Jeg kunne nævne navne på andre folk, der som følge af grænsen ved de 65 år bliver fri for at betale til den bundne opsparing. Jeg forstår udmærket, at mange finder, det er en urimelighed, og jeg kan ikke indse, at det skal være nogen som helst begrundelse at henvise til, at aldersgrænsen for opnåelse af aldersrente er 65 år. Jeg ser ikke, at de to ting kan have noget med hinanden at gøre; man kan i hvert fald ikke have sat grænsen for at skåne alders- og invaliderentemodtagere, for de får ikke så meget udbetalt, at der kan blive tale om bunden opsparing for dem.

Dette sidste forhold har vakt megen utilfredshed, ja vel ligefrem forbitrelse hos arbejderne og lønmodtagerne i det hele taget, og man forstår det så udmærket, fordi denne urimelighed sker på et tidspunkt, da byrderne for arbejdere og småkårsfolk er blevet tungere og tilværelsen vanskeligere. Vold-somme prisstigninger har forringet leve-vilkårene ganske eftertrykkeligt, og det på et tidspunkt, da lønmodtagerne, det være sig arbejdere, funktionærer eller tjenestemænd samt befolkningsgrupper med indtægter, som kan sidestilles med disse, har set, hvorledes selvstændige erhvervsdrivende har været i stand til at holde sig skadesløse overfor de prisstigninger, der har fundet sted, ja, adskillige tjener endda tykt og godt på dem. Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at det i al almindelighed også irriterer folk, at skattens skarpe klo tilsyneladende — og jeg tror, man har ret — ikke griber så hårdt fat i folk med de store indkomster. Tilsyneladende slipper de langt billigere end mange med en lille, men kontrolabel indkomst.

Alt det må man tage i betragtning, ikke alene når man bedømmer lovforslaget og stemningen imod det, men også når man skal tage stilling til, om man overhovedet er i stand til at få de penge ind på den måde, som man sædvanligvis får skatter

og bunden opsparing ind på. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der vil blive store vanskeligheder ved at få de penge ind. Man skal gøre sig klart, at forholdene i virkeligheden for de grupper, som hovedsageligt rammes af denne ændring, er blevet meget værre i de seneste uger og måneder, end man i almindelighed gør sig forestilling om. Se engang på den lønforhøjelse, som det ærede medlem hr. Poul Møller er så rasende på. Den kom meget sent og på et tidspunkt, da priserne faktisk var steget, så at man vidste, at den kun delvis gav dækning for de udgifter, som en almindelig husholdning var ude for. Jeg har ikke megen respekt for det almindelige pristal og tror ikke, det er korrekt, men ikke desto mindre viser det dog, at arbejdere, tjenestemænd og funktionærer mangler meget i at have fået fuld dækning, og hertil kommer, at priserne stadigvæk stiger, og lønningerne derfor bliver mindre og mindre. De foranstaltninger, der er stillet i udsigt som bremseklodder på prisstigningen, har i hvert fald ikke virket, hverken når man ser på de penge, folk skal betale for varerne, eller når man ser på detailpristallet eller på engrospristallet, og det vil altså sige, at der ikke er meget håb om, at stillingen bliver forbedret i den nærmeste kommende tid.

Man skal tage i betragtning, at der er en hel del arbejdere, som har haft særlig store vanskeligheder i denne vinter. Jeg gør opmærksom på, at arbejdsløsheden har været større, end den sædvanligvis er. Det betyder naturligvis for det første vanskeligheder for de arbejdere, der har været ude i arbejdsløsheden, men medfører også øgede byrder for andre; jeg tænker på de stigende kontingentbyrder, som arbejdsløshedsforsikrede har. Jeg tror iøvrigt, at mange glemmer de store kontingentbyrder, som en arbejder har; mange gør sig ikke klart, at det store flertal af organiserede arbejdere her i landet årlig betaler 300—400 kr. til arbejdsløshedskasse og fagforening. Man skal heller ikke glemme, at arbejdsmændene i dette forår har fået en kontingentbyrde, der betyder en årlig stigning på 40 kr. Det er penge, som skal tages ud af den almindelige løn. Hertil kommer, at skatten stiger, ikke alene fordi regeringen har været så elskværdig at påligne den mellemkommunale skat med 100 pct. imod 85 pct. i fjor, men også fordi indtægterne talmæssigt er steget, uden at man egentlig har fået en bedre økonomisk placering i samfundet, og det vil altså sige, at skattebyrden vil blive meget større i år, end den var i fjor. Alene det burde være tilstrækkeligt til, at man var tilbageholdende